

ISKUSTVO ŽIVOGA BOGA KROZ VJERU

fra Petar Komljenović

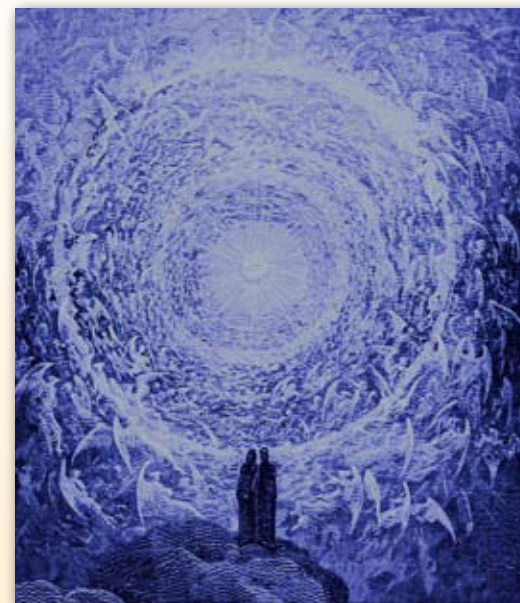
*„Probudi se, ti što spavaš,
i zasvijetljet će ti Krist.“ (Ef 5,14)*

Traganje za Bogom

Vjera je ljudski odgovor na Božju objavu i poziv, otvaranje prema božanskoj Istini i nadnaravnoj dimenziji života, prema onom „Otajstvu prešućenom drevnim vremenima.“ (Usp. Rim 16, 25). Tko vjeruje u Boga približava se velikom Otajstvu koje nadilazi naše svakodnevno iskustvo. On uranja u duboko more istine i života, prelazi preko mosta ovoga svijeta do sasvim drugačijeg, nepoznatog i tajanstvenog svijeta gdje boravi Bog. To mjesto Sveto pismo naziva „nebo“, odnosno „Kraljevstvo Božje“ ili „raj“.

„Svojom Objavom nevidljivi Bog, u svojoj neizmjerne ljubavi zapodijeva razgovor s ljudima kao prijateljima i s njima druguje, pozivajući ih u zajedništvo sa sobom, da ih u njemu prigrlji. Primjeren odgovor tom pozivu jest vjera.“ (KKC, 142).

Kako možemo pričati o toj velikoj istini, o tom mističnom putovanju prema onom sakrivenom svijetu, kako možemo predočiti iskustvo živoga Boga onima koji ga nisu doživjeli? Samo onako kako je to Isus Krist činio, tj. u prisposobama i slikama. „Otkriti Boga“, „naći Boga“, „spoznati ili doživjeti Boga“, takva se iskustva ne mogu iscrpno opisati riječima i pojmovima nego samo slikama i metaforama, jer božanska dimenzija života nadilazi sve što je naravno, zemaljsko, vidljivo, ograničeno i konačno. Bogu hvala jer Bog ne bi bio „Bog“. Najpoznatiji primjer koji predočava taj problem jest priča o čovjeku koji je, šetajući obalom, želio shvatiti Boga i vidio malog dječaka kako prelijeva morsku vodu u malu rupu koju je kopao u pijesku. „Što to radiš?“, upita ga čovjek, a dječak odgovara: „Prelijevam more u rupu.“ „Pa to je nemoguće!“, reče mu čovjek. A dječak se odjednom pretvori u anđela i odgovori: „Baš tako je čovjeku nemoguće shvatiti Boga!“. Govorimo li o Bogu i nebu onda govorimo o neizmjernim, beskrajinim stvarima i vječnim istinama koje ljudski, tj. ograničeni um ne može shvatiti, kao što je pisano: „Što ljudsko oko ne vidje, i uho ne

ču, i u srce čovječje ne uđe, to pripravi Bog onima koji ga ljube.“ (1 Kor 2, 9).

Jedna od najvećih i najboljih slika iz Svetog pisma koja opisuje iskustvo živoga Boga i njegove sakramentalne, tj. „otajstvene“ milosti (lat. sacramentum = otajstvo, misterij), jest slika o „buđenju“ odnosno o „uskrsnuću“. Zato veli stari obrazac koji se prije izgovarao na krštenju: „Probudi se, ti što spavaš, ustani od mrtvih i zasvijetljet će ti Krist!“. Spominje ju sv. Pavao u poslanici Efežanima (Ef 5,14). Ova slika o „buđenju“ i „uskrsnuću“ ujedno je strašna i čudesna. Otvara novi prostor, novi svijet koji još ne poznamo jer ga nismo vidjeli i doživjeli. Bojimo se i divimo jer novo i nepoznato izaziva u nama istovremeni strah i začuđenost.

Tko se sjeća od nas onog dana kad smo se rodili, kad smo došli na svijet? Nitko. Zašto? Tada nismo imali samosvijesti, nismo znali da postojimo, da jesmo i živimo. Bogu hvala jer kad bi bili potpuno svjesni da smo u taj čas preskočili dimenziju iz ničega u bitak i

život prošli bi kroz stresnu situaciju. Koja je to istina! Odjednom „postati“ i „biti“, „iz ničega u nešto“! Nismo, a odjednom jesmo. Kad bi to male bebe odmah razumjele umrle bi na licu mjesta. Zato se radamo bez potpunog shvaćanja dok postupno ne shvatimo da jesmo, da smo na svijetu i da smo živo i razumno biće koje traži razloge postojanja svega, smisao života i istinu općenito. Kako rastemo možemo se kroz godine polako, korak po korak, prilagoditi životu i sve više i više odgovoriti na pitanja: „Gdje sam ja? Tko sam ja? I zašto sam ja (tu)?“. Postupno shvaćamo sebe i ovaj svijet u kojem živimo. U odrasloj dobi shvaćamo naš korak i skok „iz ničega u nešto“, odnosno „u život“. „Probudili“ smo se i postali svjesni života i bitka. Slično je u duhovnom životu kad se „probudimo“, kad „ustanemo od mrtvih“ i kad ugledamo „Kristovo svjetlo“, tj. kad postanemo svjesni Boga i uočimo njegovu prisutnost u životu!

„Skok“ u novi život

Kao što postoji zemaljski i naravni „skok“ u život, tako postoji i nebeski i nadnaravni „skok“ u duhovni i božanski život. Kao što se možemo u ovom životu „probuditi“ i postati samosvjesni, tako se možemo i u duhovnom životu „probuditi“ i postati, barem djelomično, „bogosvijesni“, tj. svjesni Boga i njegovog života u nama, kao što sv. Pavao opisuje: „Sada gledamo kroza zrcalo, u zagonetki, a tada - licem u lice! Sada spoznajem djelomično, a tada ću spoznati savršeno(...)“ (1 Kor 13, 12). Razlika između samosvijesti i bogosvijesti je velika, baš kao razlika između „ničega i nečega“, između „smrti i života“, „tame i svjetla“. Kako možemo tu razliku i taj „skok“ opisati? Duhovno „buđenje“ ili „uskrsnuće“ je kao skok u drugu dimenziju, kao prijelaz

u drugu stvarnost, kao korak u drugi svijet. Zamislamo da čitamo jednu knjigu o nekoj imaginarnoj, literarnoj osobi koju je autor izmislio. Cijelo vrijeme opisuje sveznajući pripovjedač kao „odozgor“ život, djela i misli te osobe, ali odjedanom osoba postaje samosvjesna i „probudi se“, pa se pita gdje je ona. I sada više ne govori pripovjedač o toj osobi nego ona sama i pita se tko je ona, gdje se nalazi i zašto je tu. Tako je ta osoba postala živa i samosvjesna kao da je izišla iz nestvarnog života knjige u stvarni život.

To je taj „skok“ u drugu, veću dimenziju života koja nadilazi običnu razinu našeg svakodnevnog iskustva. Ili zamislamo situaciju da smo u kinu i gledamo neku osobu na platnu. Odjedanput ta osoba „skoči“ iz platna na tribinu kina i stoji živa i stvarna pred nama. „Skočila“ je iz jednog svijeta u drugi, veći i „realniji“ svijet. To je zapravo „buđenje“ i „uskrsnuće“, tj. skok i korak u drugu, veću i „istinitiju“ dimenziju

života, tj. „uzdignuće“ na nebo, gdje borave anđeli i sam Bog „koji je na nebesima“ i „prebiva u svjetlu nedostupnu“ (Usp 1 Tim 6, 16). Tako možemo slikovito opisati duhovno i mistično iskustvo kad duša spoznaje i ugleda živoga Boga u svom životu i srcu. „Nec lingua vale dicere, nec littera exprimere: expertus potest credere quid sit Jesum diligere“ (Govoriti je uzalud, badava peru sav je trud, tko kuša taj tek pravo zna, što znači ljubav Gospodnja), pjeva sv. Bernard iz Clairvauxa u svojoj poznatoj pjesmi „Jesu dulcis memoria“ (Na Isusov se spomen sam).

Iskusiti Boga kroz vjeru

Sveci nam govore da postoji božansko iskustvo, da se može Boga vidjeti, doživjeti i „kušati“. Najvažnije pitanje koje proizlazi iz svega toga je: „Kako možemo iskusiti, vidjeti, spoznati i kušati živoga Boga u

životu? Kako možemo doći do Boga koji nam se želi objaviti i zagrliti nas?“. Odgovor je uvijek isti - kroz vjeru! „Vjera omogućuje da unaprijed osjetimo radost i svjetlost blaženoga gledanja koje je svrha našega zemaljskog putovanja. Tada ćemo vidjeti Boga 'licem u lice' (1 Kor 13, 12), 'kao što jest' (1 Iv 3,2). Vjera je već početak života vječnoga: Dok sada motrimo blagoslove vjere 'kao u kakvom zrcalu', čini nam se kao da već posjedujemo one divne stvarnosti za koje nam naša vjera pruža jamstvo da ćemo ih jednog dana uživati.“ (KKC, 163). Samo je vjera sposobna i kadra uzdignuti nas sa zemlje prema nebu. Kroz vjeru možemo „skočiti“ u nebesku i duhovnu dimenziju života. Vjera može „probuditi“ i dignuti iz dubokog sna i duhovne nesvijesti u koju je cijelo čovječanstvo palo Adamovim grijehom. I to iz dva razloga.

Prvo, ono što stoji između Boga i čovjeka i sprječava Bogu da se objavi i sjedini s čovjekom jest grijeh, pogotovo Adamov „istočni grijeh“ koji zasljepljuje ljudski um, duh i srce. Bog i grijeh su nespojivi kao što

su nespojivi svjetlo i tama, pravednost i bezakonje te Krist i đavao (Usp. 2 Kor 6, 14-15). Zato je prvi korak vjere krštenje koje čisti i oslobađa od svakoga grijeha, a vjera „aktivira“ i „ostvaruje“ milost krštenja. Na taj se način Bog može kroz vjeru i krštenje ponovno nastaniti u našim srcima i njima dati novi, božanski život te ih pretvoriti u svoje nebesko Kraljevstvo (Usp. Mk 16, 16; Iv 3,5).

Drugi razlog zašto samo vjera može voditi do Boga jest da jedino vjera može usmjeriti srce prema nečemu što je iznad nas i naših mogućnosti, tj. prema Bogu i Božjem kraljevstvu. Taj korak i skok u nebesko kraljevstvo tako je velik i dalek da je gotovo neizmjeran i beskrajn da nijedan čovjek ne može vlastitim umom i snagom učiniti taj skok. Potrebna je, dakle, Božja milost i pomoć koju čovjek prima samo kroz vjeru u Krista koji je posrednik između Boga i ljudi: „Ja sam Put i Istina i Život“, kaže Isus, „nitko ne dolazi Ocu osim po meni.“ (Iv 14, 6). Jedino nas Isus može „probuditi“ i „uskrisiti“ na novi i nebeski život.

Ako se, dakle, želiš „probuditi“ i iskusiti živoga Boga u svom srcu i životu, onda se predaj Isusu, vjeruj u njegovu sveto ime i otvori mu potpuno svoje srce kroz svetu vjeru, čežnju i ljubav. Moli često: „O moj Isuse, smiluj se meni, jadnom grešniku! Ljubim Te Gospodine i tražim Te svim srcem! Molim Te pokaži mi svoje lice i svjetlo! O Isuse, smiluj mi se i usliši moju molitvu! Isuse, tražim Te, Isuse volim Te, Isuse pokaži se! Dođi Gospodine, dođi i objavi se!!!“. Tada će i tvojoj duši Isus sigurno odgovoriti riječima koje je uputio Lazarovoj sestri nakon što ga je probudio i uskrisio od mrtvih: „Nisam li ti rekao: budeš li vjerovala, vidjet ćeš slavu Božju?“ (Iv 11, 40). Amen. Aleluja!!!